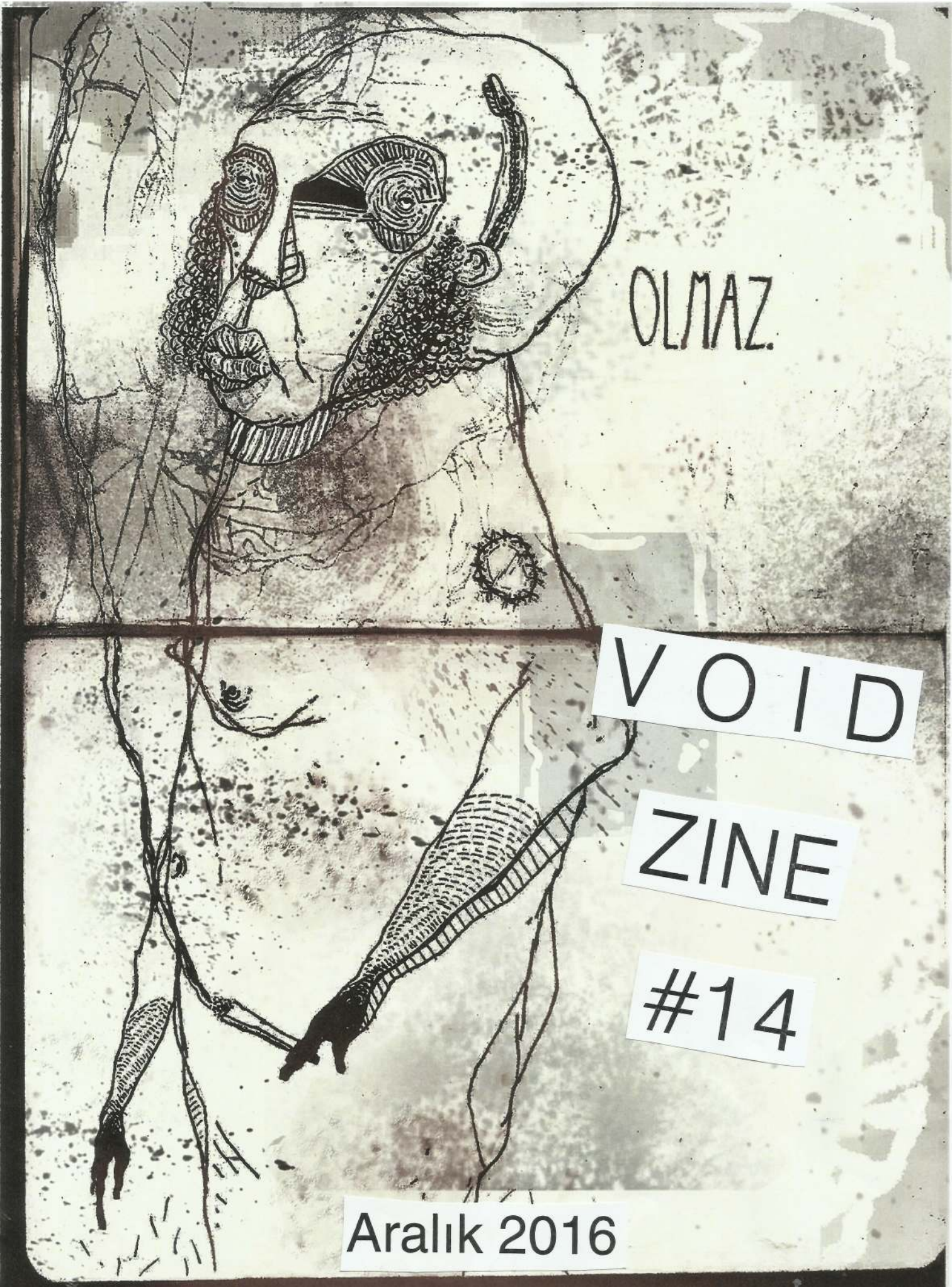

OLMAZ.

VOID

ZINE

#14

Aralık 2016

Kefaret ödemek kaydıyla çıktık.

Eveet dev yılan yumurtaları: Meraktan duramadınız, çatladınız
çatladınız.

Bir dostumuzun dediği gibi: *"Laf salatası bütün bunlar nereden bakarsanız"*

-yer sofrasında çatallayınız.

Sirkeyi unutmayın ve elinizdeki şey'i erken dönem avantajlı bilet olarak kullanın. Sirk bahçesinin en hüzünlü yerinde 814.578 km2 dolaştırın, diğer ağaçların dallarına da asmayı unutmayın.

Katkıda bulunanlar: Emre Varışlı, Sonat Yurtçu, Melda Köser, Gizem Aktan, Okan Yalçın, Volkan Ergen, Hafize Yılmaz, Meltem Canaslan, Ekin Deniz Kaya, Eren Karatepe, Volkan Yalçın

Kapak: Tayfun Pekdemir

facebook.com/voidzine

twitter.com/voidzine

m4nm.net/voidzine

Kasım-Aralık'16

Void Zine #14

Saçlarım gözlerimin önünde, gözlerim başımın içinde, başım evin, ev şehrin, her şey bir şeyin içine ve dışına denk. Tükürmek ve üfleme; mesela bir parkta gece yarısı bir tenis kortunun yanında, şarap parasına ağzına alanlar ya da uyuşmak için son bir nefesi yüzünde hissedenler, hiçbir şeyden korkmuyorlardı; çünkü burası her şeyi bilenle bildiğini unutmuş insanın durduğu noktaydı.

Buradaki ışık yanıp sönerdi. Burada memleketler kurtarılır, burada gizli kalmış ihtiraslar açıklanır, buranın duvarlarına işerler, buranın merdivenlerinde kasıklarında soğuğu hisseden kadınlar acı çekerler, adamlar pantolonları indirmeye tenezzül bile etmezler, buradan çıkılır yukarıya, buradan aşağısı ıslatır insanı – buranın kedileri köşklere yaşarlar, köpekleri demir kapıların ardında hapistir, ben burada öldürüldüm, aşağıda doğdum –ılandım ve yetiştim; olacak her şeye.

Bir daha eskisi olmayacağımı, olmayacağını olmanın hiçbir şekilde yok olduğunu anlamış bulundum.
OL!

Maalesef şimdilik erişim sağlanamamakta ve tüm çalışanlarımız diğer müşterilerle ilgilenmekte –bu sebepten size klasik müzik dinletip, bizi beklemenizi rica edeceğiz. Ya da kendinizi öldürebilirsiniz.

Yarısını kesip on iki ay boyunca kurutup, sonra vakumlu bir poşetin içinde sattığım insan –şimdi diğer yarısıyla uykumda vurmakla meşgul beni –hem de yedi yüz altmış kilometre mesafeden attığı okla. Ölümün nerede başına geleceğini bilemezsin belki; fakat öldürenin bu denli gözlerinin iyi görebildiğini de düşünemezsin. Dikiş makinasını hazırla, kopan kulaklarını bir dik artık –nedir bu gözleri kapalı kulaksız dinleme hali!

Beni salın. Beni keskin bir nişancının nefessiz kaldığı o süre gibi herhangi bir ecnebi memleketin sahip olduğu gökdelenlerden aşağıya doğru bırakın, yer yarılınsın Musa'nın asasıyla, yılan olup gireyim içine yerin – onun da altından çıkıp başa döneyim –ilk aldığım nefese. Sonra kulağıma birileri üç kere bir takım şeyler fısıldasın ve koyun beni büyük bir balinanın midesine. Kocaman, ışısız ve sellere kurban gitmiş bir köşkün içindeymiş gibi dolanayım elimdeki gaz lambasıyla suyun altındaki balinanın midesinde –sonra o da ciğerlerindeki havayla beni suyun üzerine yükseltsin –İsa'nın çarmıhtaki yalanı gibi. Ne var yani! Beni de biri yediği yemeklerle boğmuştur – kurtarıcım da kocaman bir bağırsaktır belki.

Partnəriyle daha tutkulu seks için internet sayfalarında, dergilerde ve pornolarda gezip dolaşanlar, erken boşalmamak için tuvaletlerde mastürbasyon yapan erkekler,
Erkeklerin içinde başka erkekler,
Siyasette ve hayatta yalan söyleyen idealist devrimciler,
Gelecek için geleceğinden vazgeçtiğini söyleyen; ama herkesi düşman addetmiş sosyal olandan uzaklaşmış halktan soyutlanmış sosyalistler

Ve ben ya da benim veyahut bana diye kendilerini savunan orta masa bekçileri.

Öldürdüm hepsini! Üstlenilecek bir terör eylemi olabilirdi belki; fakat ne önemi var katilin.

Kahrolsun!

Ödenmemiş faturalarla süslü apartman girişleri.

Artık bitiyor, bu vakitler hazırlık hep –bil ki zaman gelince aramak mecburiyetinde kalacaksın bunca vakit susup da gözünü kapattığın her şeyi, sonra devam edip zaman yakandan tutup ölüme sürükleyecek seni; çünkü daha önce de böyle olmuştu geldiğimde dünyaya.

DIŞARSI DEVLET

Rana çantamdan tutup beni bir apartmanın içerisine doğru çekti.

"Benimle.....Gel. Birlikte.....Gidelim hadi."

Nefes alıp veriyordum, suratımdaki şişlikler gerilip acıyordu,Rana'nın hareketlerinden söylediklerini seçmeye çalışıyordum. Yağmur suyu bir gecede kentte çalınan bütün rögar kapaklarının altında ağzı açık bir damlacık bekleyen herkesi aynı yöne doğru çekiştirdiğinde, kayığı iyi kötü sürükleyecek bir yer adının söylendiğini rögarda sağa sola kaçışan farelerden anlayabiliyordum. Kaybolursam yollar birbirinin aynısı, birbirine çok benziyor.İki yolu bölen çukurlar asırlık dibi görünen kuyu.Taşı hangisine bırakmalı, bekleyip çıkan sesi duymalı. Gitmeden daha dönüşü düşünüyordum. Rana kolumdan çevirip yüzüne bakmamı sağladı.

"Tamam.....Birlikte.....Dikkat.....Çekeriz.....Vakit.....Kaybetmeyelim.....Ben.....Akşamol madan.....Ulaşmış.....olurum.....Adresimi.....Sana.....Ulaştırım.....Gittiğimde..... Sen de.....Buradan.....Git!" Yeni yeni öğrendiği işaret diliyle bana duyamadığım son konuşmamızı yapıyordu. Endişesinin aksine iyi görünmeye çabalayan yüzü benimkinden farksızdı, her iki tarafından morarmış dudaklarını genişleterek gülümsüyordu.*"Boş ver.....İyi.....Olacak!.....Bir sürü.....Paramız var.....Hepsini..... Vermedik.....O tarafından bak.....Ne bileyim."*

Rana taksiye binip gitti, nereye gideceğimi bulmak için ben biraz daha yürüdüm, sessiz rüzgâr avuç içlerime karşı, sırtımda taşıdığım para, yağmurda daha da ağırlaştı. İki ay önce tanıştığım bu insanlardan geride, serüvenlerinde iki aylığına uğradıkları bir mekanın sahibesiydim. Orada olmak zorundaydım. Onları, tekrar gelecekleri güne kadar evimde sessizce, tadını sadece benim sevdiğim uydurma bitki çayımdan içerek beklemek zorundaydım.

"Bilge!!!! Rana yanında mı? Tamam mısınız hop? Amcam eve az önce geldi, bu defa yanında bi adam bikadın daha var. Gece parti uzun da olabilir, bütün menilerini tükettiklerinde birbirlerinden utanıp erkenden de dağılabilirler, perdeleri kapattılar şimdilik. On kupa kahve içtim, ama yine de elinizi çabuk tutun n'olur, şişimi pet şişeye yapıyorum."

Zaz'dan mesajı alır almaz evin çiçekli bahçesini dolandık. Tamam mıydık? Bilmiyorum. Rana yanımda. Mutfak kapısının asma kilidinden sonra bir kale kapı daha çıktı karşımıza. Sarmaşıklarla çevrili duvarlardan hiçbir göz,yine de benim için etrafta korkuya kapılmam için yeterince sessizlikvardı. Her şeyi bana bırak, demişti Rana. Elimizi kolumuzu sallayarak girip çıkacağız, sadece yanımda birisinin olduğunu bilmek istiyorum, aksi bir durumda Zaz haber verecek, arazi olacaktık zaten. Onlara yine de güvenmediğimi kendimden saklayamadım bir türlü, aklıma olur olmadık şeyler getiriyordum, kovuyordum.Bu kadar telaşlanabileceğimi tahmin etmezdim, bahçe kapısından girdiğimizden beri midem büzülüp büzülüp bulanıyordu. Akrobalarımın evinden yaptığım hırsızlıkları saymazsak, son gün dahil olduğum plan, ilk ev işim oluyordu bu benim, Rana ve Zaz'ın son işi. Başından beri burada olmam iyi bir fikir değildi belki de diyebilirim. Üç ayda bir aldığım engelli maaşı benim için kâfiydi, marketler konuşamayan hırsıza göz yummak zorunda kalıyorlardı, sonsuza dek döndür butonuna bu şekilde basabilirdim, eski bir siyasinin kilitliyolsuz evraklarını ortaya dökebilecek,ölmeden evvel bir işe yarayacak olma fikri mikorksam da beni bu işin içerisine çekti. Hiçbir önemi yok artık.Şimdi kargaburun ve tel kilitleri kurcalıyordu, eldivenin içinde terli ıslak parmak ucum alarmin şifresini tuşluyordu. Zaz'ın amcasının İçişleri Bakanlığı'na özel kalem müdürü olarak atandığı senenin tekerrürü, 19931993'ü.

Ailenin en küçük ferdi Boris'le karşılaşınca bir anda irkildim, kapı açıldı, kucaktan kucağa hali bırakılmamış iki yaşında tiftik tiftik bir kaniş, iki gündür evde havasız kalmış, nefes aldı. Rana ve Zaz, bende kaldıkları süre boyunca takip edip tüm şecerelerini öğrenmişlerdi Çetiner ailesinin. Boris'i de biliyordum, diğerlerini de, boş bulundum bir an sadece. Planlara ister istemez ben de şahit oluyordum. Fotoğraflardan bütün aileyi evi tanıyordum. Zaz her gün başka bir sırtlan aile ferdini tanıtıyordu Rana'ya. Son gün Ahmet Selim Bey dışında ailenin geri kalanı tatile çıktığında, Amca bey sadece, yoğun çalışma temposu nedeniyle şehirde kalmıştı. Hakkında, çalışkanlığıyla övünen, özellikle kendi inşaat sahalarında daha çok çalışmayı teşvik eden, şaibeli ihalelerde herkesle arası iyi, arsa zengini bir bakanlık zevatı olduğunu okumuştum daha önce. Emekli İçişleri Bakanlığı özel kalem müdürü Ahmet Selim Çetiner. Ailesinin tatile çıktığı ilk gece soluğu iki sokak ötede sevgilisine tuttuğu evde aldı. Dün gece hepimiz arabanın içinde oradaydık. Eli kolu poşetlerle dolu, sağına soluna bakarak, endişeyle kapının açılmasını bekledi, kapı açıldığında iki sevgili sınıksız sarıldılar birbirlerine, içeri geçildi, menfaat geceyi orada geçirdi. Sabah erken bir vakitte de evi sessizce terk ederek emekliliğinden sonra gireceği inşaat işlerinin başına dönüp şantiyesinde metrekare hesapları yaptı. Uzaktan kamyonlarıyla oynayan bir çocuk, bunu sonsuza dek yapabilir gibi duruyordu.

Boris bizden önce evi birbirine katmıştı zaten, evin bir köşesine zıkkımlanması için maması yığılmış, canı gönülden çeteye katıldı o da, bu evin sahiplerinden onun da alacağı olmalıydı, önden önden giderek nerelere bakmamız gerektiğini gösterdi bize.

Radyozehirlik havalandırmalardan sessizce salınarak resimleştirilebilir, kimyasal seven modernizm nükleer denemelerini gerçekleştirmek için fırça darbesiyle tabloların arasında, duvardaki fotoğrafların hemen hepsinde maaile mutlu gözüküyorlardı. Birlikte ve beraber, namus ve şeref için yaldızlı mobilyalar. Zamanda doğru sapma, kabın şeklinde doğru siyaset, tek amaç, bir ömür boyu geri ödemesiz bolluk, bağlantı deniyor bunun adına, iyi bağlantılar, melekler katında bahşedilmiş hayatlarında, namus ve şeref için saklama kapları. Birbirlerine hiçbir şey çaktırmadan, içlerinden biri hararetle bir gece enest korkusundan uyandığında, mutfak ocağının gazını çevirip, geri uykusuna dalmadan, hazır geleneklerden beslenen aile kurumunun kutsallığına dil uzatmadan. Dan!!! Evin hanım efendisi Gülfıye Hanım, erkeğine rüştünü ispat etti, bağlılık yemini artık bir kuyumcuyu gölgede bırakacak kadar mücevheratın sahibi, mücevherlerinin yittiğine mi daha çok üzülecekti, kocasının genç sevgilisiyle fotoğraflarını gördüğüne mi? Belki de biliyordu ve yıllarca süren saltanatının büyüsunü bozmak istemiyordu. Kocasının hapse girdiğine sevinecekti o zaman. Bu yüzükler kolyeler ancak altın orana en yakın ojeli tırnakları boyuna batırabilirdi çünkü. Her açtığımız çekmecedan bir şeyler çıkıyordu, hepsini torbaya doldurduk. Çekmecedeki özgürlük. Özgürce tüketim. Güzel bir balkondan, pekâlâ ufkun bittiği yeri birbirimize göz kırparak gösterip, jiletli sınır tellerinden sözü açabiliriz. Selim Bey'in inşaatlarından birine çık, intihar göstericisi- atlayacaksan atla diyebiliriz. Titizlikle seçicilikleri, her şeyin iyisini bilmeleri rastlantısal değil. Ruh göçü kış köşeli balkonlardan başka bir bedene.

Odamı kiralamaya geldikleri günü anımsıyorum da, Zaz da Rana da bir deri bir kemik berbat görünüyordu, epeydir bir evin çatısından yoksun kalmış olmalıydılar, bir eşkiyakadar kokuyorlardı apartmanın içerisinde. Gezgin olduklarını söylemişlerdi önce. Kağıt kalemle demeye çalıştıkları, bir haftalık peşin ödeyip, hemen yerleşmek istiyorlardı, fazla kalmayacaklardı. Kuşkusuz tam aradıkları sağır ve dilsiz ev sahibi olduğumu anlamam uzun sürmedi.-Metin Şentürk ölene kadar bütün engelli şakaları yasaklanmıştı- Bir haftadan sonra bana hiç ödeme yapmadılar, beş paraları yoktu çünkü, hiç olmamıştı. Gezgin falan oldukları palavraydı. Hakları olanı gidip aldıklarında, bu ilk fırsatta olacaktı hakeza, fazlasıyla ödeyeceklerini söylüyorlardı. Umurumda değildi, bütün kiracılarımı sevdiğim gibi ikisini de sevmiştim, beni kavanozumdan çıkartmışlardı iki ay, iyi vakit geçiriyorduk. Bizi bu odanın içerisine düşüren planlarını o zaman başlamışlardı anlatmaya, borçlarına karşılık teminat olarak.

El fenerlerini tuttuğumuz bordo duvarlar, görkemli perdeler, odanın içerisi ağır kokulu bir parfüm gibiydi. Hala yatak odasını didikliyorduk. Eve girdiğimizden beri yağmur yağıyordu üzerine. Yağmur bereket demekti, doğaya dair öğretilen ilk ve tek şey. Bir şeyler bereketli olmadıktan sonra bir boka yaramazdı ki. Önümüzdeki koca bir yılı azılı birer ofis çalışanı olarak geçirsek dahi kazanamayacağımız kadar parayla gardırobun içerisinden ikinci bir poşeti doldurmuştuk bereket versin. Klasikçi aile yapıları on yıllar boyu bütün her şeylerini tek mahrem yerleri olan yatak odasında zulalamalarını gerektiriyordu çünkü. Yan yana geçmiş tuvalet aynasından yansımalarımıza gülüyorduk, kendimi tanıyamıyordum. Rana aynaya, zenginleri öldürecek hazır olun, yazdı. Saç diplerimdeki ıslaklık kurduğunda midemin bulantısı da geçmişti, rahatlamıştım, gülüyorduk, geciktirici ve büyütücü jeller çekmecedan çıkıyordu, hassasiyetle seçilmiş küçük boy bir dildoyla beraber, padişahın pipisinden büyük bütün pipiler kısaltıla, düsturuyla bir tür çorap çekmecesi gibi disiplinliydi. Bir iki kadeh içseydik beraber ihtiyaçla, belki bu kadar uğraşmamız gerekemeyecekti diye düşünüyorum sonradan.

Çalışma odasında usulüne uydurulmuş ne var ne yok sonra bakmak üzere çantaya dolduruyorduk, , kilitli çekmecedan çıkan bütün defterlere, zarflara, , flash belleklere çıkış biletimiz için el koyuyorduk.

Rana aşağıyı işaret ettiğinde duraksadık, bahçe kapısının ışığı yanmıştı. Rana'nın işaret ettiği yöne bir odaya kapattık kendimizi, altınları yatak odasında unuttuğumuzu söylemek istedim ona ama, ağzına parmağını koyup beni susturdu. Her şey buraya kadardı sanırım, bu, bu bok demek oluyordu. Bok 'gibi yiyecek stokladıkları odaydı sanırımburası, kıtlıkta kavanozların ağzı sıkıydı, çuvallarca erzak, ailenin panik odasındaydık belli ki. Telefonum sürekli titriyordu, ellerim kilitlenmişti, bir türlü susturamıyordum. Cebimden çıkarttığımda Zaz'ın mesajlarını okurken kapı açıldı, iki adam belirdi önümüzde. Zaz bütün mesajlarında evden çıkın diyordu.

Kadın olmamızı beklemiyorlardı muhtemelen. Farklı bir canlı türü olduğumuzu düşünüyor olmalılar ki, burnundan konuşan iki iri yarı adam telefonu elimden almakla yetindiler sadece, kapı girişinde Ahmet Selim Bey'lerinin eve gelmesini beklediler, çok yaklaştılar, bakmadılar bile bizden tarafa. Erkek görünseydik gözlerine o an ağzımızı burnumuzu kıracaktı iki başlı vajinismus.

"Cinsini siktiğim gel buraya. Ben senin allahını kitabını nasıl sikiyorum bak. Bu bana atmaya çalıştığın kaçınıcı kazık orospu çocuğu?" Ya da buna benzer bir şey söyleyip, telefonu kapattı, elinde altınları doldurduğumuz torbayla bize doğru döndü Ahmet Selim. Diksiyonu düzgün, ikilemelerden zevk alan bir siyasetçi olmalıydı. Ben öyle canlandırıyorum ya da. Sarhoştı, sinirliydi, müteahhitler partisini yarıda kesip kalesini savunmaya gelmişti. "Benim bugüne kadar dişimle tırnağımla kazandıklarımı böyle bir gecede alıp gideceksiniz öyle mi? Afedersiniz ama aminize koyarım sizin." Açılıp kapanan ağzından başka bir şey görmüyordum. Susup önümüze baktığımızdan söylediklerinin birçoğunu kaçırdım. Telefonumuzu alıp yeğeniyle olan iş birliğimizi çözdüğünde onu da yanımıza çağırdı. Adamlardan biri merdivenin başında durdu, Ahmet Selim ve diğer adam sırayla eşleri değiştirerek hırslandıkça hırpaladılar bizi, koca etli elleri kulağımıza yüzümüze birkaç defa indi, vururken dişlerini sıkıyorlardı, ağızları zevk suyuyla doluydu muhtemelen.

Yerden bir hayli kalkmamıza izin vermediler. Rana'nın aklından ne geçiyordu merak ediyordum, sözcümüz oydu, bir yandan üzerime kapanıp beni gelecek bir tekmeden korumaya çalışıyordu. Tecavüzle tehdit ediliyorduk. Erkekliklerine ne kadar düşkün olduklarını çekmecedan biliyoruz. Aramak içinsütyenlerimize kadar çıkarttılar. Yani bir porno setinde organize suç örgütü yakalandı ve tecavüze mi uğrayacak? Bir siyasetçinin 144p skandal kaseti mi? Köle pazarında yan yana soyulmuş iki esirdik, kırbaçlı sahiplerin sergisinde başım dönüyordu. Hapse girmek istemiyordum, onu biliyorum, bir şekilde buradan çıkmalıydık. Ağızlarından polisi hiç düşürmüyorlardı. Nefesleri kokuyordu. Bir sonraki hareketlerinde parmaklarını gözlerine sokmayı düşünüyordum, bütün vücudum kasılıyordu. Çamaşırlarımızla odanın ortasında

bekletiyorlardı bizi. Hiçbir şey kimlik dahi yoktu üzerimizde, Ahmet Selim kuduruyordu. Cep telefonundan fotoğraflarımızı çektiği sırada, fotoğrafların kompozisyonunda Rana beni göstererek ağlayarak bir şeyler anlatıyordu, bir eliyle göğüslerini kapatıyordu. Siktir!! Kardeşimin ameliyat parası için yaptık diyordu belki de. Ahmet Selim telefonundan evin görüntülerini başa sarıp sarıp gözümüzün içine kadar sokuyordu. Evinin içerisini cep telefonundan gözetleyecek kadar paranoyak, tavuğuna kış denmez bir devletçi olabileceği planda hesaba katılmamıştı. Kimse devletin cesaretini test etmeye kalkmasın dedikleri buydu sanıyorum.

“Lan kadınlığınızdan utanın, siz kadın bile değilsiniz. Dövmeli falan yaratıksınız siz, yaratık bunlar ya, şerefsizim bak” Eğleniyorlardı da, birbirlerine sırttıklarını görüyordum. Boğazımı bırakmadan ısrarla konuşmamı istedi benden Ahmet Selim. Annemizi babamızı soruyordu. Duvar dibine, tepeden üzerimize eğilerek konuşuyordu. “Dilini mi yuttun sen?” Rana’ya dönüp,” Niye konuşmuyo bu?”

Sabah oluyordu neredeyse, kıyafetlerimizi giymemize müsaade ettiler, odadaki herkes yorgun düşmüştü. Zaz’ı bekliyorduk. Ben olsam gelmezdim, gelmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, ama o saatlerce düşündü düşündü vermerdivenlerin başından göründü, eve bir anda hareketlilik geldi. Amcası koşarak merdivenlerin ortasında karşıladı Zaz’ı, vurmaya başladı. Dikkatleri hepsinin Zaz’dayken ben adamların arasından fırladım, Rana da peşimden koştu. Merdivenlerden inerken işte o zaman Ahmet Selim’in gözlerine parmaklarımı soktum, bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum, kararı ben vermedim. Anadolulu, şerrini topraktan alan annesi, hayatta olsaydı yavrusuna bunu yaptığım için ellerimin kırılması yönünde bir beddua da benim için ederdi. Kapıdan çıktık, arkamı bir an döndüğümde Zaz yerde yatıyordu, vurulmuştu sanırım ya da ayağı takılıp düşmüştü, bilmiyorum.

Rana’nın adamlar gelmeden camdan attığı, önümüze düşen çantalarımızı planımızın bir parçasıymış gibi yerden aldık, arkamıza bakmadan yokuş aşağı bulvara doğru koştuk. Her sabah işleri gereği ihmal etmeden koşu egzersizi yapan kapkaççılar gibi, dar ve yüksek binaların kavisi sokakta hızla, hiçbir şey hissettirmeyen buz gibi bir roller coaster turu, sabaha karşı ay dönümü ilk dördün gökyüzünden silinecekken yok olma korkusu. Niye? Rana çantamdan tutup beni bir apartmanın içerisine doğru çekti, dondurdu.

EREN KARATEPE

YABANIL TOPLUMLARDA KAHVE İNTERNET KULLANIMI

You want to know what Zeus said to Narcissus? "You'd better watch yourself" diye başlıyordu ünlü shock rocker'ın şarkısı.

Kız havalı saçlarını bir omzundan diğerine doğru savurdu. Sokağın ortasında durdu ve akıllı telefonu ile tarihi eserin fotoğrafını çekip tüm mecralarda paylaştı. O sırada bir maymun suya eğildi. Dünyada.

Tüm istediğim flaxible screen > tüm istediğim biraz like > tüm istediğim bi anlık bir eventte bulunmak.

En teferruatlı kahve siparişini verebilen medeniyet sınavını geçer. Newyork style kaldırımları, Fikirtepe'ye taşırken, taşıma su yere döküldü, bir twit peynir gemisini yürüttü, Netflix en anarşist diziyle karşımıza çıktı. HBO en derin duygularımızın reklam değerini iyi bilir. Bir zürafa dala takıldı yürürken.

Dünyada.

Hissiz olmanın laboratuvarı; yani tüm caddeler-okullar ve iş yerleri, hatta evler. içinde market, yüzme havuzu, oyun parkı, spa ve yakında MUTLAKA mezarlık da olması gereken güvenlik kameralı apartman siteleri.

Kahveni söyle ve macbookunu aç. Yapman gereken yığınla iş var.

EMRE VARIŞLI

POST

Telegram tahta müzik dalgalarına
umutsuz kimliğe
pembe beyaz
krihisna gözlere
DNA'yı tamir eden frekanslara
kordonlarla süslü xerox mektuplara dek
yayılp kaçtı

kendi-için-varolan ben kapısını
bu bir parça bilgiyi
posta kutusunun üzerine çakılı junkı
şehir bebeklerini
Venüs'ün kullanılmış halperidol temizleyicilerini matrix dediğimiz kanla karıştırdı

Babasının gözlerini almış tasarımı çürütmek.
İç içe geçmiş masallar gibi onun olmadığını,
çünkü orası herşeyin bir olduğunu söylemekten ötesi değildir.
Çünkü, çelişkili biçimde, patlayan şey bomba değildir, birbirinden kopuk iki ayrı yerde patlak veren nesne-savaştı.

Nefes junglelerinde sevişirken yaptığın bu hareketi sahiplenmek hala canlı.

GİZEM AKTAN

üç yaratık var
 ikisi habersiz gerçeklikten
 şimdiden
 diğeri onlar gibi değil
 onun öğrenilmiş şablonları var
 kendini gerçekleştirmiş
 ikisi onu ele geçirmeyi deneyecek
 küçük çaplı bir savaş
 bir av
 öncesinde ikisi tanışıyorlar
 özleri kaynaşmak istiyor
 ama aşmaları gerekenler var
 bedenleri direniyor
 savunuyor
 pek çok silahları var
 inkar ediyorlar
 yer değiştiriyorlar
 yüceltiyorlar...
 bu esnada bir mini orkestra
 hareketlerini sesleştiriyor
 onlarda kendi mekanizmalarına çarpıyorlar
 bir sürü sürtünme aşınma
 kabarma ve durulma
 bizler görünmeziz
 ve çevrelerimizdeyiz
 bu bir film değil

There are three monsters
 two of them are unaware of the reality
 of the present
 the other is unlike them
 he studied the templates
 realized himself
 they will try to capture it
 a small-scaled war
 a hunt
 the two know each other from the past
 their cores in need of blending
 but there are things for them to overcome
 their bodies resist
 defend
 they have many guns
 they deny
 they change places
 aggrandize...
 meanwhile a mini orchestra
 vocalizing their moves
 they too are crashing into their own mechanism
 lots of friction and abrasion
 effervescing and settling
 we are invisible
 and we encircle them
 this is not a movie

IRA

Çarpınca dağılıyor kelebeğin pulları,

Sigara içmeyenler de ölüyor.

Bana irrosyanel bir makamdan söyle anneciğim,

Bir an durup, birbirimize pamuk tarlalarından bahsedelim.

Deli kızın çeyizi gibi durduğum modern sanata

ve modern dünyaya

ve modern ilişkilere

ve topuklarından ötürü yassılaştan kadın ayaklarına

hiç girmeyelim.

Anneciğim;

Şüphe deyince aklıma en çok bahçıvanlar geliyor.

Çocukluğuma inince, gömülü bir pembe dizi buluyoruz.

Beni o zehirliyor.

Kaygı o kadar mesaj ki içimde,

İki kelam edemez oldum.

Susmak bana haber saatinde, toplu taşımada, prime time da öğretiliyor.

Delirmek evlerde çoğalıyor.

Kornalarda, sifon seslerinde,

Delirmek sokaklarda çoğalıyor.

Delirmek çoğalıyor, bakıp kaldığım gündelik suratlarda.

Anneciğim;

Şiir bana artık uğramıyor,

Birkaç fatura ve ağır kanlılıktan söz açılıyor.

Şiir naif bir adam anneciğim,

Bu tarz mevzulara gelemiyor.

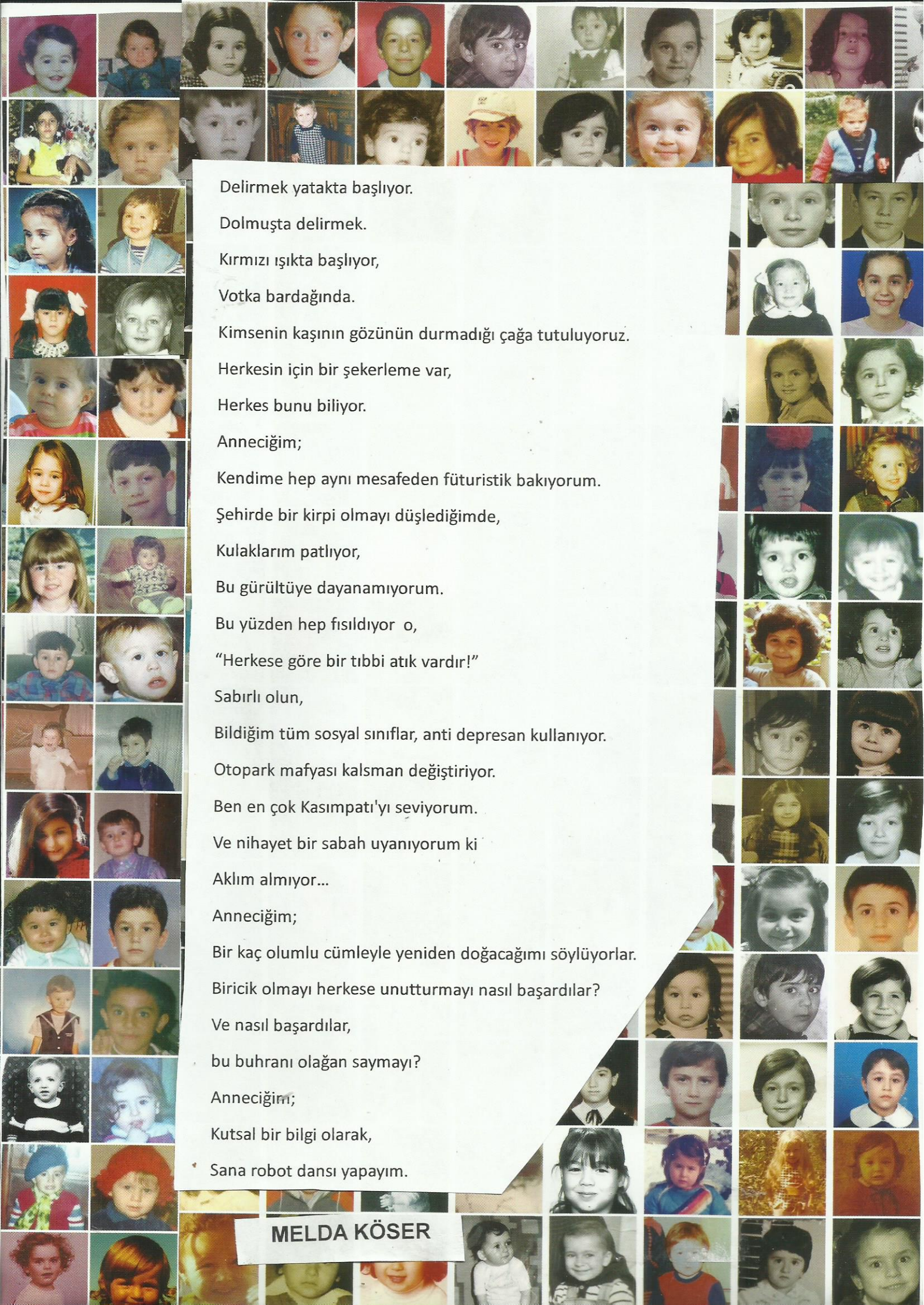
Ve modern sanat

Ve modern dünya

Ve yassılığına vurulmuş yüksek topuklu ayaklar.

Gidip gelip aynı kitabı okuyorum.

Guguk kuşu ötüyor, ötüyor.

Delirmek yatakta başlıyor.

Dolmuşta delirmek.

Kırmızı ışıktaki başlıyor,

Votka bardağında.

Kimsenin kaşının gözünün durmadığı çağa tutuluyoruz.

Herkesin için bir şekerleme var,

Herkes bunu biliyor.

Anneciğim;

Kendime hep aynı mesafeden fütüristik bakıyorum.

Şehirde bir kirpi olmayı düşlediğimde,

Kulaklarım patlıyor,

Bu gürültüye dayanamıyorum.

Bu yüzden hep fısıldıyor o,

"Herkesi göre bir tıbbi atık vardır!"

Sabırlı olun,

Bildiğim tüm sosyal sınıflar, anti depresan kullanıyor.

Otopark mafyası kalsın değişiyor.

Ben en çok Kasımpatı'yı seviyorum.

Ve nihayet bir sabah uyanıyorum ki

Aklım almıyor...

Anneciğim;

Bir kaç olumlu cümleyle yeniden doğacağımı söylüyorlar.

Biricik olmayı herkese unutturmayı nasıl başardılar?

Ve nasıl başardılar,

bu buhranı olağan saymayı?

Anneciğim;

Kutsal bir bilgi olarak,

Sana robot dansı yapayım.

MELDA KÖSER

"(...)

Bizim George Orwell olayı tersinden anlamış.

Büyük Birader bizi gözetlemiyor aslında. Şarkı söyleyip dans ediyor. Şapkadan tavşan çıkarma numaraları yapıyor. Büyük birader uyanık olduğunuz her dakika dikkatinizi çekmekle meşgul. Sürekli aklınızın başka yerde olduğundan emin olmak istiyor. Tamamen zapt olduğunuzdan emin olmak istiyor.

Hayal gücünüzün tükenmekte olduğundan emin olmak istiyor. Olsa olsa apandistiniz kadar faydalı hale gelene dek. Dikkatinizi sürekli olarak bir şeylere verdiğinizden emin olmak istiyor.

Ve bu şekilde başkası tarafından besleniyor olmak gözetleniyor olmaktan beter. Dünya sizi doğurduğu sürece, kimsenin kafanızdaki fikirler konusunda endişe etmesi gerekmiyor. Herkesin hayal gücü köreldiğinde, artık hiç kimse dünya için bir tehdit olmayacak.

Beyaz gömleğimin düğmelerinden birini açıp kravatımı içeri tikiyorum. Çenemi kravatımın düğüm yerine dayayıp her bir pencereye cımbızla minik, yekpare bir cam yerleştiriyorum. Jilet kullanarak, plastik perdeleri posta pulundan daha küçük boyutlarda kesiyorum. Üst kat için mavi, alt kat için sarı perdeler. Kimi açık, kimi de tamamen çekili perdeleri tutkalla yapıştırıyorum.

Hayatta karınızla çocuğunuzun ölüsünü bulmaktan daha kötü şeyler de vardır.

Mesela dünyanın bunu yapışını izleyebilirsiniz. Karınızın yaşlanışını ve hayattan bezişini izleyebilirsiniz. Çocuklarınızın dünya üzerinde onlardan uzak tutmaya çalıştığınız her şeyi keşfetmelerini izleyebilirsiniz. Uyuşturucular, boşanma, konformizm, hastalıklar. Bütün güzel ve temiz kitaplar, müzik, televizyon. Dikkat dağılması.

Çocukları ölen ailelere, haydi, durmayın, demek istersiniz. Kendinizi suçlayın.

Sevdiğiniz insanlara, onları öldürmekten daha kötü şeyler yapabilirsiniz. Bunun en alışılmış yolu bu işi dünyanın yapışını izlemektir. Gazete okuyun yeter.

Müzik ve kahkalar düşüncelerinizi yiyip bitir. Gürültü örter. Sesin her türü dikkat dağıtır. Tutkaldan başınız ağrır.

Artık kimsenin akli kendine ait değildir. Konsantre olamazsınız. Düşünemezsiniz. Beyninizi kemiren bir gürültü vardır daima. Bağırın şarkıcılar. Kahkaha atan ölümler. Ağlayan aktörler. Tüm bu ufak dozlu duygular.

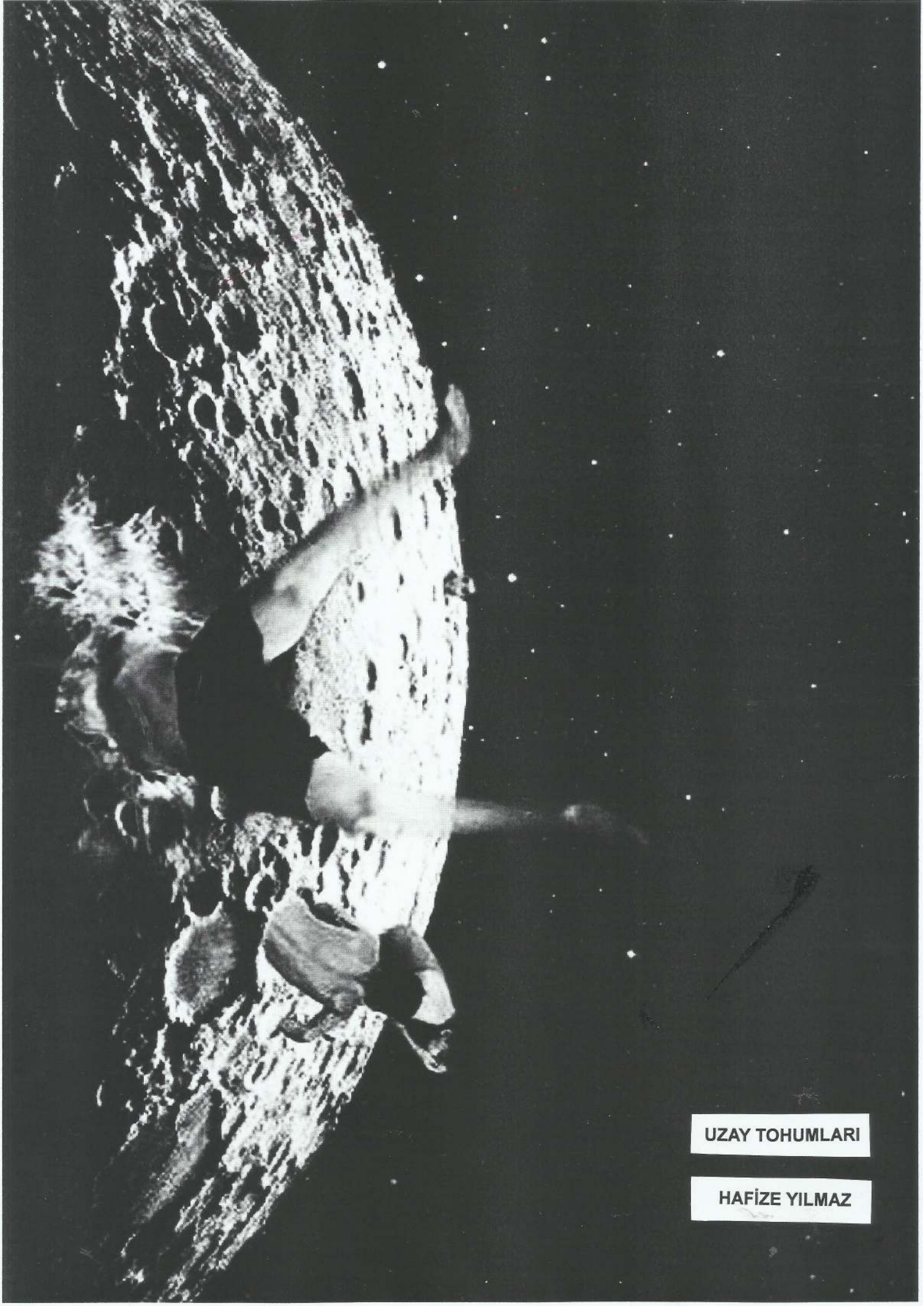
Birileri sürekli olarak havaya kendi tuh halini sprey sıkarak gibi püskürtüyor.

Arabalarının teyplerinden tüm mahalleye üzüntülerini, neşelerini veya öfkelerini yayıyorlar.

(...)"

CHUCK PALAHNIUK – NİNNİ (s.27-28)

Çeviri: Funda Uncu Irklı, Ayrıntı Yayınları, ikinci baskı, 2008

UZAY TOHUMLARI

HAFİZE YILMAZ

Romain Gavras: Zevk için provokasyon yapmam.

Doğu banliyösünün popüler bir mahallesinde bir çatı katı. İçinde, üzeri dvd ve kitaplarla dolmuş bir ping-pong masası olan büyük bir oturma odası. Bazı ipuçları: John Bandis imzalı bir Blues Brothers posteri, Kaliforniya rap plakları, Gaumont güncel yayınlarının kutusu, Sebastien Haffner'ın kocaman «Histoired'un Allamande»'ı (Bir Almanın Hikayesi), hepsi bir sehpanın üstünde... **Romain Gavras**'ı tanımam ilk uzun metraj filminin yayınlanmasına denk geliyor.

Nasıl sinemacı oldun ?

Çok genç yaşta başladım. 13 yaşında. Çocukluğumdan beri tanıdığım Kim Chapiron ile başladım. Onun babası Kiki Picasso'ydu. Benimki Costa Gavras. İkimiz de imajların, sinemanın, videonun ortasına dalmıştık. Kullanılır durumda bir kameramız vardı ve ilk kısa metrajımızı dünyanın en doğal şekliyle çekmiştik, montajı iki tane videokaset kaydedici ile yapıyorduk. Bütün kadın ve erkek rolleri için kendimiz oynadık...Ona *Kayıp Paradoks*(Paradoxperdu) adını verdik, konusu da yeterince saçmaydı, hayalimizde gördüğümüz bir ilacı arıyorduk sadece.Korkunçtu. Buna epey maruz kalmıştık. Kiki Picasso'nun videolarında ise, zoofili sahneleri oldukça müstehcen bulmuştuk ve onları düzenlemek bizi çok eğlendirmiş. Bu internetten önceydi. Böyle görüntülere ulaşabilmek için bağlantıları vardı. Yüz tane kaset kopyalayıp lisedeki arkadaşlarımıza veriyorduk, herkes bunun içinde yer almak istiyordu. Mezun olduktan sonra Kourtrajmé topluluğunu (le collectifKourtrajmé)kurduk. Hiçbir zaman bir sinema okuluna gitme gerekliliği hissetmemiştim. Sahnelerde büyüdüm, birçok kısa metraj film çektim ve her zaman bu pratiğin eğitimden daha önemli olduğunu düşündüm. Ayrıca, baba mesleğini yapan bir çocuk olmak, bana doğuştan bir güven kazandırdı. Bu seçenekte beni cesaretlendiren bir aileden gelmem benim için bir şans. Bu çok nadir oluyor. Bazı arkadaşlarımın aileleri hala sinemayı bir çingene mesleği olarak görüyor. Özellikle ailemin bana yardım etmesini istemedim. Yönetmen yardımcılığıyla başlayabilirdim. Ancak bunu hata yaparak öğrenmek istedim. Ufak tefek işler bağladım. Hafta sonları film çektim, bu iyi bir okul oldu benim için. Genç, yaratıcı, meraklı, cesurduk, kendi dağarcığımızı kendimiz geliştiriyoorduk.

Bu etkiler her şeyden önce sinemadan mı kaynaklanıyor?

Başladığımız anda, sanatsal rekabet bizim yaşlarımızdaki gençler için hip-hop sahnelerinden geliyordu. Benim için yaratıcı enerji işte buradaydı. Ve her şey bunu etrafında dönüyordu. Bu müzik türüyle alakalı Amerikan filmlerini izliyorduk, Scorsese, Coppola, aksiyon filmleri. Bu ayrıca benim için, bana ait olan kültüre karşı bir tepkiydi. Kieslowski'nin Dekolog' unu (*Le Décalogue*) izledim, 8 yaşımıdayken, Sovyetik sinemanın bütün başyapıtlarını izlemiştim ve kesinlikle gençliğim boyunca başucu filmim Bruce Willis'in oynadığı John McTiernan'ın Zor Ölüm'üydü. Bakış açılarımı altüst eden Pialat, Buñuel ya da Blier gibi yönetmenleri keşfettiğim 22 yaşına kadar sinema aşkına açık değildim. Kourtrajmé topluluğu bünyesinde grup olarak çalışıyorduk, dışarıya kapalı olarak yaşıyorduk ve Fransız sinemasını ve yazarlarını küçümsemek gibi aptallıklarımız vardı. Pialat, Buñuel, Blier ve önemli İtalyan komedileri, Dino Risi'nin, Mario Monicelli'nin filmleri gibi, bir bağlantı kurmamı sağladı. Bu filmler dolayısıyla Avrupa sinemasını yeniden keşfettim. Gerçekten çok genç ve aptal olduğumu fark ettim. Her şeye kapalı olmak sadece delilik.

Benim jenerasyonumdaki, 25-30 yaş arası, yönetmenlerde Amerikan hayranlığının devam ettiğini hissetsem de bugün, bu bahsettiğim sinema beni gittikçe daha çok büyülüyor ve cezbediyor. Yine de Scorsese'in film aktarımı bizde işe yaramıyor. Bir Fransız filminde para ve silah dolu bir çanta varsa, bu hemen can sıkıcı hale dönüşür.

Sizin doğuşunuzda imzası bulunan imajlar hangileri?

Kliplerim. İlkinin adı zaten *İmza*(Signature). Onu, *Notre jourviendra* (*Bizim de Günümüz gelecek*)gibi aynı aktörle, Olivier Barthelemy'le, kuzeyde Lens' ta çekmişim. Kuzeyde modifiyecilik yapan gençlerin hikâyesi. 16mm kullanarak, röportaj şeklinde, odakta Raymond Depardon ile çektim. Dj Mehdi'nin bir klibiydi, küçük bir bütçem vardı ve böylece çözüm üretmeyi öğrendim. Klip çekme mükemmel bir öğrenme yöntemidir, özellikle beni özgür bırakan arkadaşlarım için çekim yaparken. Justice'in *Stress* klibinde tek istek biraz

şiddetti, öyle de oldu. Klip çok etti. Ardından bu provokatör kameraman rolümde ısrarcı olmamı istediler, bu biraz zıvalık. Bir sürü teklif geldi. 50 Cent' ten Dylan'a kadar, ama sanatçı ile plak şirketi arasında birçok engel var. Bir klibe kendimden çok şey katsam da ben sadece bir teknisyenim. Benim buna ihtiyacım var. Hünerlerimi satmak istemiyorum.

Stress'in klbinde sevdiğim ve sahiplendiğim, beni kıskırtan ve sinemamı besleyen şey oyuncu kadrosu, dekor seçimleri, beden hareketleri, kamera ve aktörler arası etkileşimi oldu. Bence o klipte ana karakter kameraydı. Klibi anlatmak istemiyorum, seyirciye bırakıyorum.

Zevk için provokasyon yapmadım. Burjuvaziyi şok edeceğim diyerek yazmadım. İzleyicinin kendi yorumunu yapması için kliplerim hakkında konuşmadım. Bunu *Notre jour viendra* için de yapmak isterdim ama ilk uzun metrajımı şavunduğun zaman bu pozisyonu korumak daha zordur. Kliplerimin rahatsız edici tarafını kabul ediyorum ama bazı izleyenler sarsıldıklarını söyleseler de bu çizgide ilerleyeceğimi düşünmüyorum. Oyunu kurallarıyla oynamakbana, kişinin evrimi ile uyumlu görünüyor.

Provokasyondan ne zevk alıyorum? Bilmiyorum. Beni heyecanlandıran şeylere doğru gidiyorum. Durumlar gerginleştikten sonra ya da insanların itiraz edeceklerini hissedersen hala böyle olur muyum? Bunu söylemek için işimi yeterince analiz etmedim. Ama bazı filmler beni hayal kırıklığına uğrattı çünkü onları yeterince "sonuna kadar"cı bulmadım. Farelly kardeşlerin etkileyici komedilerindeki en mükemmel senaryolarda bile bir çeşit kurtuluş, işleri döngüye sokmak için bir yol var. Radikal bir filmde her şeyi benimsemek zorsa, bazı şeylerden memnun olmasalar bile yolun en sonuna kadar giden yönetmenler ve hiç soru sorulmadıkları için radikal sinemacılar ilgimi çekiyor.

Son yirmi yılda en iyi Fransız filmleri neler?

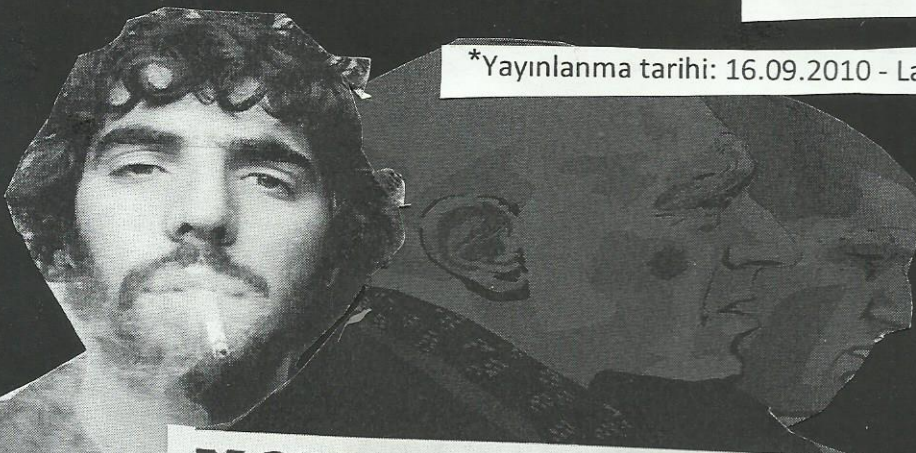
Un prophète(Yeraltı Peygamberi) beni en çok heyecanlandıran ve şaşırtan bir film. Aynı zamanda da benimle konuşan. Oyuncu seçimi için, mesela. Yeni kahramanlar yaratmak. Bu benim kliplerim için de bir sorun, Avrupalı ikonlar yaratmak, Romanyalı çingeneler, Paris'in küçük ayak takımı, modifiye yapan kuzeyli çocuklar, tüm bunları yeterli görmüyorum çünkü sinema Amerikan tasvirciliği tarafından biçimlendirilmiş

On yıl içinde nasıl bir sinemacı olacaksınız?

Bunun gibi filmler çekmeye devam edebilmeyi umuyorum, ufak bir bütçe ile tamamen özgür bir şekilde. Kliplerden beri, birçok "iddialı" proje teklifi aldım, özellikle Hollywood'tan. Heyecanlandığı ve ego okşadığı için bu iyi bir şey, ama finalde biraz eğlence için çok zaman oluyor. Umarım ki bu sirenler en kuvvetlileri değildir. Bu herkesi şaşırtmayacak ama auteur sineması yapmayı düşünüyorum.

Çeviri : Meltem Canaslan

*Yayınlanma tarihi: 16.09.2010 - Laurent Rigoulet @ Telegram.fr

NOTRE JOUR VIENDRA
VINCENT CASSEL
OLIVIER BARTHELEMY
ROMAIN GAVRAS
SEBASTIAN

ZARMİNA'NIN KOĞUŞU

Gri badanalı uzun koridorda yürüyen üç adam var. İki için, bu kısa yürüyüş sıkıcı bir ritüel. Zaten bunun için para alıyorlar. Üniformalı dallamaların mesai saatleri içerisinde nasıl da mendebur göründüklerini bilirsin, değil mi?

Sıfatları bıkkın ve komik şapkalı iki gardiyanın ortasındaki Feza, sanki ilk defa kelepçelenmemiş gibi, sanki ilk defa hapise düşmemiş gibi, sanki ilk defa siki tutmamış gibi donuk gözlerle yürü(tülü)yor. Tuhaf; korkmuyor. Tedirgin olmadığı da her halinden belli. Üzerine giydirdikleri rüküş siyah tulumun göğüs kısmında; adı soyadı ve sekiz rakamlı mahkum numarası yazılı.

Ahşap bir kapının önünde duruyorlar. Burası koğuş kapısına hiç benzemiyor. Gardiyanlardan biri içeri içeriyor ve dışarı çıktığında; battaniye, yastık, diş fırçası, havlu, terlik ve buna benzer ıvır zıvırlardan oluşan paketi Feza'nın kucağına koyuyor. Yasaları çiğnediğinizde kazanabileceğiniz gamlı hediye paketi.

Uygun adım yürümeye devam ediyorlar. Yer yer, demir kapıların ardından boğuk slogan sesleri geliyor. Feza'nın ilgisi kapıların arkasına kayıyor, refakatçi gardiyanların ilgisi ise; üç gün önce işkencede öldürdükleri Yeni Yaşam'cı militanın başlarına bela olup olmayacağına...Koridorun havası gitgide tuhaflaşıyor. Nem, ciğerleri sökmeye başlayınca Feza'nın küçük suratı ekşiyor. Gardiyanlar mevzuya idmanlı -ve zaten sıfatlarının doğal hali oldukça meymenetsiz.

Kilit altında uzun siesta. Feza'yı, koğuşunun kapısına getiren gardiyanlar, sorumluluklarını yerine getirmenin rehavetiyle, izlemeyi yarım bıraktıkları evlilik programına -ve programa bugün katılmış olan otuzluk sarışın dulun dolgun kalçasına- dönmek için aceleci davranıyorlar.

Demir kapının korkutucu kapanma sesinden sonra art arda iki tane sürgü sesi duyuluyor.

Feza yeni evine giriyor.

İki çift göz, aralarına yeni katılan yabancıya dik dik bakıyor. Bakışlarında 'sen yokken biz vardık' bencilliği yok. Yalnızca merak var.

"Ooo İhtiyar baksana... Bize yeni arkadaş göndermişler" diyor gevşek bir ses.

Yaşının büyük olduğu, buruşmaya başlamış teninden ve saçlarına düşen aklardan belli olan adam, koğuşun ortasındaki masaya uzanıp gözlüğünü takıyor ve kanun dışı aileye katılan yeni tavuğun ismini öğrenmek için siyah mahkum tulumuna dikkatlice bakıyor.

'Keşke' kelimesini çok kullanan üç kişilik bir tiyatro oyunu gibi görünüyorlar. Hayatın ve zamanın, kısıtlanmışlıkların yardımıyla kişiye nah çekmesinini, keyif emen vakum sahnesinde sergileyen münasebetsiz üç tip...

Tavandan aşağı zıbamm gibi vuran kuvvetli beyaz ışık altındaki Feza, koğuşu sakince süzüyor. Az eşyalı, bol karanlık enerjili oda. Herkese birer demir dolap. Herkese birer yatak. Ortada dandik bir ahşap masa. Ve çıplaklığın utangaçlığını yok edecek derecede köşede uluorta duran tuvalet ve banyo- ortama sinmiş kesif çiş, bok ve küf karışımı koku. Genzinin bu mide bulandırıcı havaya alışması için saatlerin geçmesi gerekecek.

Ona bakan iki kafaya aldırmadan, boş olan üçüncü yatağa yanaşıp, oraya oturuyor.

Ukala genç: "Selamınaleyküm kardeşim. Ben Tercan" diyor ve elini uzatıyor. "Sen ne bok yedin de düştün buralara?"

Tercan'ın eli havada kalıyor.

Feza, oturduğu yataktan Tercan'ın yüzüne aval aval baktıktan sonra vücudunu yatağa deviriyor. Ümitsizliğin yarattığı pis bir velvele ile sırtını koğuşa dönüyor. Bu gece yüzleşeceği tek arkadaşı gri badanalı duvar olmalı. Tıpkı bir tropikal hastalık belirtisi gibi... Mikrocehennemdeki ilk uykusuna dalmak üzereyken, Tercan isimli mavracı lavuğun sesi kulakları tırmalamaya devam ediyor:

"Hayamınakoyim bütün dilsizleri kasıtlı olarak mı buraya veriyorlar. "

"Dur lan bir dakika, yoksa ben mi yanlışlıkla sakatlar koğuşuna düştüm?"

"Elimizi sıkıyor bir de... Yabani davar. Lan yoksa sen bana posta mı koyuyon \$\$\$."

Ve o ince ses biraz daha söyleniyor,

Ve biraz daha kaderine küfrediyor.

Finalde ise hisli bir melodiyle ıslık çalıyor.

Koğuşun ışığı 23:00'da kapanıyor.

Herkes 23:05'de uyuyor.

* * *

Koğuşun ışığı 07:00'da açılıyor.

Kahvaltı 07:05'de veriliyor.

Beyaz ve kıllı el, koğuş kapısının altındaki aralıktan, büyük bir tepsiyi koğuşun zeminine bırakıyor. Tepsinin içinde; iki domates, iki salatalık, bir avuç zeytin, bir kalıp peynir ve iki somun ekmek var. Demir bölmenin açma kapanma sesine uyanan Feza, koğuşa bahşedilen kahvaltıya doğru yöneliyor. Aşçı yıllık izninde galiba diye geçiriyor içinden. Çünkü böyle bir servis şeklinin daimi olabileceğine ihtimal vermiyor. Tepsiyi alıp masaya koyuyor.

Tercan, esneyerek uyanıyor, sağ yumruğuyla gözünü ovuşturuyor.

İhtiyarın arkası dönük. Canavar gibi horluyor.

Plastik bıçakla domatesi kesmeye cebelleşen Feza başarılı olamıyor. Tercan, yüzünü yıkamak için köşedeki lavaboya yönelirken, Feza'nın elinden domatesi ve bıçağı alıyor. "Bıçağın sapını...bak böyle..daha sert tutacaksın...Bu ilk ziyaretin mi çaylak?"

"Yemekler hep böyle mi veriliyor?"

"Vaay canına. Dilin çözüldü nihayet. Seni de dilsiz sanmıştım ilk başta...Feca mı senin adın? Ne saçma bir isimmiş"

Feza, göğüsündeki yazıya bakıyor ve aptal gardiyanların, isminin tek harfini yanlış bastıklarını fark ediyor. Cevap vermeden işine devam ediyor. Mundar ettiği ilk domatesin suyu, tepsiye dağılıp, ekmekleri ıslatmaya başlamışken ani bir hareketle ekmekleri kurtarıyor. Tercan, bilirkışı, kaşarlanmış stajyer, dişlek kader mahkumu, kahvaltı hazırlama işini Feza'nın beceriksiz ellerinden devralıyor.

"En zoru ilk geçedir. Çok adam gördüm hüngür hüngür ağlayan. Bir iki hafta kendine gelemeyen...Senin mesele ne? Hüküm giydin mi?"

Feza'nın boğuk sesi zor duyuluyor. Esas oğlan utangaç. Devlet destekli, klostrofobiye karşı mücadele kursunun başlangıcı. Hapishanenin ilk günü, sönük geçen hoşgeldin partisi.

"Be-benim yok daha...mahkeme bitmedi"

"Saçın başın da ayrı şekil haa" diyor Tercan. Sonra kara elleriyle Feza'nın kocaman bonus saçlarına-köpek sever gibi- dokunuyor: "Ne iş tutarsın?"

"Ressamım ben...daha doğrusu öğrenciydim"

"Vaaay! Koğuşa artiz gelmiş desene...Dövme yapabiliyon mu...Bak tam şuraya nişanlımın adını yazdırmak istiyorum. İğneyi ayarlarım...İki paket sigara da çalışır sana helalinden..."

"O benim şeyime pek girmiyor ama bakarız"

"Bakarız tabi aslanım... Vakitten bol bir şey yok bu çöplükte...Neyle yargılanıyon?"

"Cinayete sebebiyet"

"Kaç yıl istiyo'lar?"

"Ağırlaştırılmış müebbet"

"Oha" derken kaşları kalkıyor Tercan'ın. "N'aptın be? Halife'yi mi öldürdünüz?"

Feza'nın yitik yüzü, pişmanlığa sürülmüş sahte bir ikileme bulanıyor. Gözü önünde. Nasıl anlatacağını, ne diyeceğini bilemiyor. Kelimeler ağzından zar zor çıkıyor.

"Anlatması tuhaf...Savcıdan sonra bu olayı ilk seninle konuşuyorum. Anne babamın bile burda olduğumdan haberleri yok...Benim bu dünyada tek becerebildiğim şey resim yapmaktı. Sanat hayatımda de pek parlak sayılmaz...Bala göte geçmiştim zaten yetenek sınavlarını... Fakültede bölüm başkanı bir hoca vardı...ifrit olurdum adama...Sanatı, berbat tabloları, sapıklığı ve habire böbürlenerek bir şeyler anlatmasıyla gıcık listemin ilk sırasına yerleşmişti..."

"Bu yüzden adam mı öldürülür be gebeş?"

"Bak, ben kimseyi öldürmedim. Burda olmamın hocayla alakası yok zaten. Olayı başından alıyordum, eğer mücade edersen"

"İyi devam et... Şu son domatesle peyniri gömme, İhtiyar'a bırakalım, uyanınca yesin..."

Feza kafasını çevirip, horlayarak ağzının kenarından salyalar damlatan İhtiyar'ı süzmeye koyuluyor.

"Onun üzerinde neden ismi yazmıyor?"

"Çünkü sağır ve dilsiz... Bana sorarsan kafası da gidik... Bir evde mi ne bulmuşlar bunu... Yurttaş Havuzu sisteminde kaydı kuydu yokmuş. Alıp getirmişler. Yazık... Zavallı meczubun biri... Sinir bozucu bir sakinliği var. Nadiren eliyle koluyla bir şeyler anlatmaya çalışır. Bu yüzden ki, yanlış anlama ama, koğuşa sen düşünce sevindim biraz...Son bir yıldır bu ahras morukla karı koca gibi yaşıyoruz... Şimdi siktir et bunları, sen hikayene

devam et."

"Neyse işte...Ben bir resim yaptım...Bu daha demin bahsettiğim hocanın en popüler tablosuyla alenen taşak geçtim. Bunu da kişisel siteme koydum. Hocanın eski karısı bana ulaştı, ikimizin tek ortak noktası Celal Hoca'dan tiksinekti...Velhasıl, bu kadın tabloyu görmüş ve resmi almak istediğini söyledi...İlk sattığım tabloydu...Pfff...satmaz olaydım... Keşke ellerim kopsaydı o tabloyu yapmasaydım... Dört bin koin verdi. Hayatımda görmemiştim... Kadın şırrakk diye cep telefonuma gönderdi parayı. Elim ayağım titriyordu, heyecandan ne yapacağımı şaşırmıştım...Yakın çevremdeki ahbablarıma, gariban dönemlerimde bana destek olan, güzellik yapan, maddi manevi arkamda dostlarıma ve sevgilime süpriz bir parti tertitledim. Herkesi Seko'larda topladım. Dolapdere'ye inip viski aldım, cigara aldım. Sonra...şey...dixi haplarını bilir misin? Böyle...parlak siyah...şu boyutlarda minnak haplar var ya...Uçurtma da derler...Ondan da aldım on tane...Gittim Seko'lara...Millet kafaları yedi tabi sevinçten...Geceyarısında çaktım hapları masanı ortasına. Herkes aç köpek gibi saldırdı. Ben bi tuvalete gittim geldim...Döndüğümde baktım ki, poşetin içi bomboş, bütün hapları patoz etmişler...Bana bir tane bile kalmamış...Siktir et dedim kendi kendime...hayatımın en mutlu günü...hem de sarhoşum...ben atmayiverim...N'olcak ki dedim...İşte bütün hikaye bu"

"Nasıl be...Eee.. nerde cinayet?"

"Arkadaşlarıma aldığım haplar... o amına koduğumun torbacısından aldığım dixi'ler... O hapları yutan herkes öldü. Herkes...Sevgilim ve sekiz arkadaşım...Hatta ölen çocuklardan birini tanımıyorum bile...Bir arkadaşın yanında gelmiş"

"Has-sik-ko-mee...Oğlum bu nasıl bir kadermiş yaa..."

Tercan, gözlerini faltaşı gibi açmış Feza'ya bakarken, Feza, vücudunu bir ileri bir geri hafifçe oynatarak bu nevrotik anıyı kalbine saplıyormuş gibi görünüyor.

"Sevgilimi...arkadaşlarımı...kazara öldürdüm... evin önüne gelen dört ambulans... hastane... polisler... sorgu... Acaba haber bültenlerinde ne diyorlardır hakkımda...ya da arkadaşlarımla aileleri...Offfff...Şu an tabuttaki ölülerden bir farkım yok"

İlk temas böylece kuruluyor. Feza, kendine acıyarak bakan iki göz kazanıyor.

Yaklaşık iki saatlik bir sessizlikten sonra İhtiyar uyanıyor. Tespide az kalmış erzağa yönelmeden önce spor yapmaya başlıyor. Koğuşun içinde koşuyor. Şınav çekiyor. Yatağa tekrar uzanıp mekik çekiyor. Terli yüzünü yıkadıktan sonra masaya oturup yarım domatesi peynir kırıntılarıyla gömüyor.

Feza'nın gerçekliği kavrayış biçimi saatler içerisinde daralıyor. Küme büyümüyor. Gözler, yeni bir nesneyle tanışmıyor, alan derinliği oldukça dar. Sessizlik. Sessizlik. Yürüme sesi. Yatak gıcirtısı. Sinir bozucu florasın cızırtısı. Nadiren, koğuş dışından gelen slogan sesleri. İhtiyar'ın parmaklarının sayfa çevirme sesi.

İlk gün böylece geçiyor. Feza, zamanını paylaşacağı iki adamın kokularını ayırt edebilecek seviyeye ulaşıyor.

İkinci gün.

Esas oğlan biraz daha tecrübe kazanıyor. Bu boktan vaziyete alışması için görünürde bir sebep yok ama zamanın geçtiğini artık kabulleniyor. Öğle yemeği dağıtımında, koridordaki başka bir koğuştan marş sesleri geliyor. Avusturya İşçi Marşı. Tercan koğuşun kapısının yanına gidiyor. Diğer mahkumlarla, aralarındaki demir kapılara rağmen, kendi çabasıyla iletişim kurmaya çalışıyor.

"Ulan ibineleeeer. Bu şarkı baydı ulan, öbür şarkıyı söyleyin. Bu memeeee son memeeeeenin kavgasıuuuuuudur artuuuuuuk. Memeeeeelerleeeeeee kurtuluuuuuur insanlık " diye tempo tutarken dans edip gülüyor.

"Şşşt çaylak iyi bak...10 saniyeleri kaldı" diyor Tercan, parmak hesabıyla ondan geriye doğru sesli saymaya başlıyor. Kordirodan gelen, kalabalık bir grubun oluşturduğu rap rap ayak sesleri duyuluyor. Tercan saymaya devam ediyor. Huzursuzluk çıkartan koğuşun kapısının açılma sesi duyuluyor. Bağırış çağırışlar. Yeşilçam'daki dövüş sahnelerinin "pukuaa pukuaa" ses efektleri. Bardak kırılma sesi. Çığlıklar.

Tercan, "Üüüüç...İkiiii...Biiiiiir...Finito" diyor ve saymayı bitiriyor

Mutlak sessizlik.

"Bu yaşamcılar var ya... Amına koyim, adamlar dayak yemekten büyük keyif alıyor. İki üç gün sakın takılıyorlar. Sonra birbirlerini gaza getiriyorlar. Hobaaa hadi slogan, hobaaa hadi eylem...Gardiyanlar dövmekten yoruldu bu salakları...Sorsan yaşamcılara, jop yiyerek dayak yiyerek zinde kalıyorlar sanki"

Feza, genç yaşta saçmalığa sarılmış Tercan'ın hikayesini merak ediyor. Nasıl olsa artık burası onun evi. Bu iki kılıksız herif de ev arkadaşı. 'İnsan tanımadığı biriyle ev arkadaşı olmamalı' düsturuna inanarak soruyor:

"Senin suçun ne ?"

"Benim dosyalar kabarık be kefal. Nezarette çok gece yedik ama bu mapus damına ikinci düşüşüm. İlkinde B bloğundaydım. Silahla adam yaralamadan otuz ay yatırdılar"

"Agresif birine benzemiyorsun."

"Yok be dayı. Sakin adamım aslında ama damarıma basmıcan...Vurdulu kırdılı mevzum sadece oydu. Diğer dosyalarım saçmasapan; dolandırıcılık, alkollü içki satışı, organize çete, tehdit, polise mukavemet falan fişman... Mahkemelerde yırttım hep" diyor Tercan. Ve bu aptalsaptal kriminal kariyeriyle övündüğü her halinden belli oluyor.

"Şimdiki ziyaretin sebebi ne?"

"Alkol bulundurma ve ticaret"

"İçki işinde iyi para dönüyor diye duydum"

"Parası tatlıdır, kendi tatlıdır...Burada bulaştım zaten bu dalgaya, buraya ilk düşüşüm demiştim ya daha demin...20 yaşındaydım, karşıda F blokta kalırken, bizim koğuşta Cem diye biri vardı"

"Aaa onu da merak ediyordum. Atlama. Hapise ilk düşüşünden başla... Kimi niçin vurdun?"

"Ovvv tamam amcoğlu. Ordan alayım...Ama ilk vukuatımı boş boş anlatamam" diyor ve yatağının yanına gidiyor. Yastığının içine sotelenmiş bir gazete kağıdı çıkarıyor. İçinde kenevir var. Pek matah bir şeye benzemiyor. En fazla bir tane çiftli çıkar.

Feza, şaşkınlığını gizlemeden soruyor: "Bunu nasıl soktun ya buraya?"

"Yaaau sen rahat olsana çaylaak. Yavaş yavaş öğrenece bunları abinden" diyor ve cümlelerin sonunda - oldukça itici duran- "Ayııııks" gibi bir şey derken tek gözünü kırıyor. Ne kadar çirkin göründüğünü siz düşünün. Malzemeyi masanın üzerine koyduktan sonra, sarma zanaatında iddaalı olduğunu gösteren Tercan, ince ve gevşek sesiyle anlatmaya devam ediyor:

"Hahh...ne diyo'dum... İlk vukuat. Biz doğduğumuzda senin gibi şanslı bir bebe değildik aslanım. Anam bırakıp

kaçmış zaten, babam da bu olayı yıllardır hazmedemedi. Bıyıklarım çıkana kadar dövdü beni. Geldi dövdü, gitti dövdü, her gün dövdü. Babama karşı koyabilecek cüsseye ulaşıncı, bizim mahalleden Köksal abinin yardımıyla bir inşaat işine girdim on sekizimde... Bir tane de kız vardı, adı batasıca orospu...Evlendik"

"Ne? 18'inde mi evlendin?"

"Hee...seviyoduk birbirimizi...Çocukluk aşkımdı... Tek gözlü bir apartman dairesinde kalıyorduk. Bütün mevzu o evde koptu zaten. Kan kardeşim vardı, her allahın günü bizim evde kalırdı, onu da çocukluktan beri tanırım. Aynı inşaatla çalışıyorduk. Zaten vurduğum sikkafalı da, bu lavuk oluyor."

"Haa anladım. Yengeye mi sarktı?" diye soruyor Feza ve ona uzatılan sigaradan derin bir nefes koyup öksürme ve hırlama arası bir ses çıkarıyor.

"Offf...Arapsaçı...arap...Bir gece evde oturuyorduk. Yurtdışındaki teyzemin oğlu ile vidyo görüşmesi yapıyordum. O dönemler benim Almanya'ya gitme muhabbeti vardı, ayıkıyon mu? Gecenin bir körü. Hanım kanepede uyuyakalmış. Bir de Burhan puştı var, vurduğum çocuk, arkadamdaki kanepede oturuyor. Bira falan içiyoz işte. Bak bak burayı iyi dinle... Ben biraları tazelemeye markete indim geldim. Ben evde yokken, laptopta vidyo görüşmesi devam ediyor tabi, yani her şey kaydediliyor hesaaaabıg, bu orospu çocuğu Burhan, ben evden çıkar çıkmaz pantol düğmesini çözüyor, malafatı çıkartıyor, benim uyuyan karıya bakarak otuzbir çekiyor, cidden lan, Almanya'da bilgisayar başında bunu gören kuzen şok geçiriyor haliyle, videoyu kaydedip bana gönderiyor"

"Sen de çektin vurdun çocuğu"

"Yok hemen değil. Silahım yoktu. Sabahleyin mahallenin baş imamına gittim. O vakitler şu devrimci amcıkların korkusuyla herkese silah veriyorlardı ya, bilmem hatırlar mısın... Baş imam'a dedim ki: 'Bizim apartmanda kendini gizlemiş YeniYaşam'cılar olduğundan şüpheleniyorum'. Şipşak iki belge, iki imza... Saatler içerisinde dokuz milimlik bir baretta verdiler bana. Hemen gittim Burhan'ın yanına, elimde cep telefonu, gösterdim vidyoyu, nasıl korktuğunu görmen lazım...Godoşun sikine nişan aldım, ama aniden sağa kaykılınca kurşun şurdan kalçasının yanından sıyrıp gitti...Ama dur daha sen...Esas bomba nerde biliyon mu?"

"Nerde abi?"

"Benim kaltak karıyla, Burhan'ın zaten ilişkisi varmış...Hani yani, mesele, Burhan'ın benim karıya bakarak asılması değilmiş. Takılıyorlarmış zaten dümbükler. Hapiste öğrendim gerçeği. Sonradan taşlar yerine oturdu. Biz bununla aynı inşaatla çalışmamıza rağmen, nedense vardiyalarımız hep ters olurdu. Ben gececiye o gündüzcü...Yani, anlayacağın kardeşim, ben evde yokken pompiş son sürat devam ediyormuş. Ben namusum için tetiği çektiğimi sanıyordum."

"Bundan emin misin peki?"

"Ne emin olması lan. Öyle işte. Masallardaki gibi bir sonla bitti hikaye. Ben, kötü adam, hapise düşünce, diğer ikisi evlenip mutlu mesut oluyorlar. Ankara'nın oralarda bir kasabaya yerleşmişler. Haberlerini alıyordum. Benim korkumdan uzun bir süre dışarı çıkamamışlar... Sikimde değil, o götleği vurduğuma da bin pişmanım zaten. Hayatımın baharında üç yılı yedim. Gerçi bazı fırsatlarla, burada, hapiste tanıştım"

"İçki hikayesi"

"Aynen çaylak. İçki hikayesi. Cem diye piçin tekiydi buradaki kankam, aile boyu dalavericilerdir. Çok iş yaptık dışarı çıkınca... Ben ilk mahkumiyetimi yataken dışarısı fena kaynadı. Halife alkollü içkileri komple yasaklamıştı. Millet içmek istiyo' tabi...Arz talep meselesi... Biz de dışarı çıkınca millete hizmet götürdük, anlarsın ya...Bir dükkanımız vardı. Daha doğrusu Cem'in babasının dükkanı. Moruk, orayı var ya, cidden efso

bir mekana dönüştürdük...Gizli bar, tamam mı? Dükkana giriyosun, normal bir beyaz eşyacı...Çamaşır makinesi, bulaşık makinesi falan filan...Sağ köşede duran büyük bir buzdolabı var. Hah, işte o buzdolabının kapısını açıyorsun...Aşağı inen basamaklar var...Bara iniyor...Gizli geçit... Alt katta, doksan metre karelik bir bar... Çaktın köfteyi? Beş altı yıl çalıştırdık orayı. Ne müşteriler, ne paralar...Ben genelde üst katta ortalığı kolaçan ediyordum. Neyse, güzel olan her şeyin bir sonu var tabi, doğanın değişmez kuralı... Polisler bastı mekanı. Cem'le babasını çaaaat diye anında paket ettiler. Ben mahkemede yırttım."

"Yaa galiba biliyorum ben o mekanı... Sarıyer tarafında mıydı? Bizim arkadaşlar bahsediyordu, ben hiç gitmedim ama muhabbeti hep dönüyordu."

"Bizimkisi Harbiye'deydi kardeş. Bu furyayı biz başlattık. Bizden sonra çok mekan açıldı böyle. Senin o duyduğun, bizi taklit eden kolpalardan biridir... Neyse, nerde kalmıştık? Ahh evet, Cem tekrardan paket oldu. İki yıl yatarı var. Onlar içerdeyken ben de birikmişimi yedim, aklının almayacağı kadar kazanmıştık zaten... Cem şartlı tahliye ile altı ay erken çıktı hapisten. Bu sefer mekan olayına hiç girişmedik, sokakta satış yapmaya başladık. İçki torbası tuttuk. İş daha bi' riskli ama kazanılan paraya değer...Hatta, geçen sene Taksim'den alkol aldıysan, kesin bizim mallardan içmişindir ben sana diyim...Şişhane kavşağında arabayla takılıyorduk."

"O nasıl bitti?"

"Zarbolar kardeşim, amına koduğumun zarboları ketenpereye getirdiler beni. İki tip bindi arabaya, tamam mı? Selamın aleyküm kardeş, aleyküm selam, ee ne lazım, üç bira... Hangi bira be? Ben litreyle viski satıyorum, ne birası? Eee dedim birader, kusura bakma sadece viski var, onu da en az litreyle satıyorum, 100 Kôin. Abi dediler tekrardan, 3 tane bira. Ne birası lan dedim, inin arabadan aşağı diye bağırdım bunlara, kafamı arkaya çevirdim, ne gördüm biliyo musun? İki tane polis rozeti. Binen iki gavat da polismiş. Müşteri kılığında binip suç üstü yaptı pezevenkler...Orospu çocukları beni ensemden tuttukları gibi arabanın dışına fırlatılar. Metruk bir binanın içine sürükelediler. Baya vurdular ağzıma yüzüme...hayvan çocukları... Ulan orospu çocuğu diye bağıryorlar, nerden aldın bu malları...Abi diyorum, ne alması ben bir şey almadım, içiciyim ben. Tekrar aynı muamele, ulan orospu çocuğu kime satıyorsun bu içkiyi... Abi diyorum, içiciyim ben. 'Amına koduğumun böceği' diye bağıryor, 'bagajdaki 20 tane viski var lan. Ne içisisi! Söyle lan amına koduğum nerden alıyorsun bunları'

Sonra iyi polis kötü polise başladılar. Biri diyor ki: 'Tamam lan Muzo vurma bu kadar', o Muzo olacak orospu çocuğu da ayağındaki köseleyle kafamı yere bastırıyor...'Ulan seni neden karakola getirmedik hiç düşündün mü?' diye soruyor, 'sıkacaz lan kafana birazdan' diye bağıryor... Sonunda Muzo, ceset torbası çıkardı moruk, bildiğin ceset torbası...'E artık yapçak bir şey yok' dedi. Diğer polis de diyor ki: 'Birader ne biliyorsan söyle, yoksa bu herif harbiden vuracak seni'... Muzo belindeki silahı çıkardı, son duanı et dedi. Ama görcen beni, nasıl yalvarıyorum... Abi diyorum, ben vatanıma milletime bağlıyım, katil miyim terörist miyim, etmeyin eylemeyin dedim... Namluyu ağzıma dayadım... En sonunda beni nasıl öldüreceklerine dair tartışmaya başladılar, Muzo diyor ki; sıkalım kafasına, öbürü diyor ki, yok kan çıkar kansız halledelim... Durun dedim, tamam, itiraf etmeye başladım. 'Satıcıyım ben' dedim... 'İçkileri aşağıdan Tarla başı'ndan alıyorum 80 kôine, sonra burda da 100 kôine okutuyorum' dedim"

"80'e alıyorsun, 100'e satıyorsun. Hmm. Kar marjı çok da yüksek değilmiş"

"Yaa sen ayık olsana keriiiz. Altın yumurtlayan tavuğumu verir miyim hiç kendi ellerimle? İçkileri yapan zaten biziz, Hacı Hüsrev'de depo var, içkileri orda yapıyoruz...Yalan salladım onlara...Aklıma gelen bir senaryoyu uydurdum. Onlar da yuttu. Allah nasip ederse, Haziran ayında çıkıyorum, film kaldığı yerden devam edecek, depoda satılmayı bekleyen yüzlerce şişe var"

Bu onuncu gün mü yoksa on birinci mi? Feza da bilmiyor. Belli bir süreden sonra takip etmesi zorlaşıyor. Bütün duygular büyük bir hızla aynılıyor. Mutluluk yok, nefret yok. Hissizliğin geniş planı. Rüzgar yok, toprak yok, güneş yok, yağmur yok. Kasvetle paketlenmiş berbat bir hava. Boğulma hissinin yıllarca süreceğini bilmek. Bu en acısı. Müzik yok, kahve yok, internet yok, sevdiği filmi tekrar izleme şansı yok, çalan bir cep telefonu yok, abi yoldayım bir şey lazım mı yok, sevgilinin kulak memesi yok, akşamdan kalma sarhoşluk ve kekremsi ağızlarla yapılan sabah seksi yok, gece seksi yok, seks yok, kahkaha yok, köpek yok, kedi yok. Dışarıdaki her şey çevirimdişi. Güzel bir şey yok, bir gıdım bile... Hiç bir şey yok.

"Hiçbir şey yok"

Tercan, kafasını kaldırıp masadaki Feza'ya bakıyor. "Ne dedin? Ne yokmuş?"

Feza, şaşırıp ürkekçe çevresine bakıyor.

"Yok..yok bir şey.. Öyle kafamdan bir şeyler geçiriyordum"

"Aha sen de fıttırmaya başladın. Dikkat et"

"Ben bir karar aldım Tercan abi"

"Neymiş o?"

"YeniYaşam'cılara katılacağım"

"Deli mi sikti oğlum seni? Kafayı mı çizdin? Bir de, zeki bir oğlana benziyorsun diyo'dum..."

"Kararımı verdim. Yanlışlıkla öldürdüğüm arkadaşlarımdan dördü Yaşam'cılara sempati duyuyordu zaten"

"Eee ne alakası var dangoz? Onlara vefa borcun mu var? Ölen ölmüş aslanım. Sen ne yapacan? Hemen söyleyeyim; yediğin dayakla kalacaksın"

"Ülkedeki herkes benden nefret ediyor. Bir şeye ya da birilerine aidiyet duygusu hissedersen yaşam motivasyonumu hissedebilirim."

"O motivasyon götünde patladığı zaman iş işten geçmiş olacak...Keşke Tercan abimin sözünü dinleseymişim diyeceksin"

Bu esnada ihtiyar, okuduğu kitaptan kafasını kaldırıp, koğuşun sükunetini anlamsız bir tartışmayla yırtıp geçen Edi ve Būdū'ye bakıyor.

"Bu konuda bana yardım etmen gerek Tercan abi"

"Nasıl?"

"Gardiyanlarla aran iyi, beni B2'deki politik koğuşa aldıracaksın"

"Allah allah. Kerkeneze bakın hele... Neden böyle bir şey yapacaktım?" diye soruyor Tercan.

"Çünkü sana 150 koin vereceğim"

"Bak şimdi aynı dilden konuşmaya başladık. Tamam, senin işini çözeceğim. Bu cezaevinden cesedin çıktığı"

anda- ki bence bu aptal kararından vazgeçmezsen kesin çıkacak- işte o zaman, ne yalan söyleyeyim, biraz üzüleceğim"

* * *

Günler erimeye devam ediyor. Geçen hafta, Tercan bağlantılarını kullandı ve Feza'yı başka koğuşa geçirmek için gardiyanları kafalamayı başardı.

Bugün Feza'nın bu koğuştaki son gecesi. Yarın -Yaşam'cılarının çoğunlukta olduğu- diğer bloğa taşınacak. Feza, gizil bir heyecan duyuyor duymasına da, Tercan ve İhtiyar için bugün diğerlerinden farksız. Aynı teraneler iki kafadarın çevresinde devam edecek. "Alışmıştım ulan sana" diyor Tercan. "Şimdi kalcaz gene bu morukla baş başa...Hebele hübele muhabbetine devam. Sen gidince yeni birini göndeririler inşallah"

Koğuşun ışığı kapanıyor. Hapishane duvarları bağılıyor: Haydi zıbarın uyku vakti.

Feza, rüyasının en alengirli yerinde, kendini sarsan iki el ile uyandırılıyor.

Gözünü açıyor.

İhtiyarın buruşuk yüzü.

Refleksif bir korkuyla "Hasiktir" diye bağılıyor Feza.

İhtiyar, elleriyle Feza'nın ağzını kapatıyor. Sonra kafasını döndürüp Tercan'ın uyanıp uyanmadığını kontrol ediyor. Feza, bu koca saçmalığı anlamlandırmaya çalışırcasına İhtiyar'ın yüzüne bakıyor. Derin nefes alıp verişleri gitgide hızlanıyor. İhtiyar'ın kolundan kurtulmaya çalışıyor. Mümkünü yok. Moruğun ayı gibi güçlü kollarını üzerinden atamıyor.

"Şşş sakin ol" diyor İhtiyar.

Ne? Hasiktir! İhtiyar mı konuşuyor?

Abov.

"Bak sessiz ol...Elimi ağzından çekeceğim...Ama sen de sesini çıkarmayacaksın, anlaştık mı?"

İhtiyar'ın sesi bir bilgisayar programından çıkarmış gibi bir tuhaflıkla geliyor. Uzun süredir konuşmadığı için olsa gerek, sesi inanılmaz çatalı. Sanki gırtlaktan konuşuyor gibi.

Feza, evet anlamında kafasını iki kere sallıyor ve İhtiyar'ın pençelerinden böylelikle kurtuluyor.

İhtiyar fısıldamaya devam ediyor: "Yarın B-2 koğuşuna taşındığında, orda Müjdat'ı bulacaksın. Ona diyeceksin ki : 'Hoca gelemedi dördüncü ders düştü. Beşinci ayın beşinde, beşinci ders işlenecek' Anladın mı?"

"Hı? Ne dersi? Anlamadım, ne demek bu? Hem sen nasıl konuğu-"

"Ya bırak onu sen. Ne anlama geldiği senin işin değil. Müjdat'ı bulacaksın. 'Hoca gelmedi dördüncü ders düştü. Beşinci ayın beşinde, beşinci ders işlenecek' diyeceksin. Bu kadar basit. Aklında tutabilirsin. Ayrıyetten ağzını sıkı tutmayı öğrenmen gerek; Yaşam'cılarla bağ kuracağını Tercan gibi dejenere olmuş yoz insanlara söylememelisin. Bunlar kaybedilmiş tipleridir. Kendi çıkarları, halkın çıkarlarından daha mühimdir. Mahkumiyetlerinden iki ay silinmesi karşılığında sadece seni değil bütün aileni ihbar ederler."

Zifiri karanlıkta yaşanan şok dalgası Feza'nın zihnini bulandırıyor. Nedendir bilinmez, Feza, bu manyakça diyalogdan sonra tekrardan uyumaya çabalarken, yüzüne tuhaf bir gülümseme yapıyor.

* * *

Gidiş günü.

Feza-sanırım heyecanından- ilk kez volta atmaya başlıyor. Koğuşun kapısının önünde durup kol saatine bakıyor. Tercan duştan yeni çıkmış, ıslak saçlarını havluyla kuruluyor ve giderayak, Feza'nın bu çocuğu coşkusuyla alay etmeye başlıyor: "N'oldu çaylaaak. Gergin gördüm seni biraz. Rahat ol. Daha vaktin gelmedi. Akşam vardiyası değişiminde diğer bloğa transfer olacaksın. Akşam yemeğine kadar burdasın."

Feza cevap vermiyor. Tekrar kol saatine bakıyor.

"Lan hem sen o saati nasıl içeri soktun? Yasak listesinde değil miydi? Gardiyanlar çakozlamadı mı?"

Feza yine cevap vermiyor. Dışarıda, koridordan gelen ayak sesleri duyuluyor. Feza, koğuşun demir kapısını üç kere yumrukluyor.

Koğuşun kapısı açılıyor.

Takım elbiseli bodur bir tip. Yanında insan azmanı beş gardiyan. Koğuşa giriyorlar.

Takım elbiseli kel adam, gülünç şivesine uymayan ciddi bir ses tonuyla Feza'ya soruyor: "Evet dedektif. Tamam mıyız? Faaliyet bitti mi?"

"Faaliyet başarılı savcım" diye cevaplıyor Feza. "İstihbarat haklıymış. Şu gördüğünüz yaşlı adamın, kuzey bölgesi Yaşam'cılarının kayıp lideri 'Ömer Hoca' kod adlı Ömer Kandemir olduğu kesinleşti"

"İspatladın mı dedektif? Kanıtın var mı?" diye soruyor tombik kravatlı.

Feza, sağ elini, giydiği tulumun boyun bölgesinden içeri sokuyor, baş parmağının tırnağı boyutundaki mini kamerayı çıkarıyor ve savcıya uzatıyor "Her şey kayıt altındaydı sayın savcım"

"Güzeeeeel" diyor savcı.

Tercan ve İhtiyar birbirlerine bakıyorlar. Oyun bitti mi? Tufa denizine balıklama düşemediler. Göbek üstü. Can yakıcı. Ebleh suratlarının durumu kabullenmesinden başka yapılabilecek bir şey yok. Dalga dalga dert. Dalga sert. Kayalardan geri döner.

"Başka? " diye soruyor savcı. " Diğer dosyalarda gelişme var mı?"

"Var savcım" diye cevaplıyor Feza. "Şu teröristin koğuş arkadaşı. İsmi Tercan Namık. Mahkum numarası: VR2-03912. Alkol ticaretinden hüküm giymiş. Küçük bir içki karteli üyesi. Hacı Hüsrev'deki depolarında satışa hazır yüzlerce litre içkisi var. "

"Bak bu iyi oldu. İkramiyeleri bölüşürüz"

"Ve son olarak" diyor Feza, "başgardiyan Cafer rüşvet alıyor. Para karşılığı koğuşlara uyuşturucu sokuyor. İsteyeni istediği koğuşa transfer ediyor."

Savcının ve diğer gardiyanların kafaları, koğuşta bulunan gardiyan Cafer'e dönüyor. Başgardiyanın alnından

boncuk boncuk ter akmaya başlıyor. Yanındaki insan azmanı beş gardiyanın da gözleri büyüyor ve patlıcan gibi morarıyorlar. Büyük ihtimal onlar da buna benzer boklara karışmıştır. Üniformalı lavuklar işte, en başında belirtmiştim.

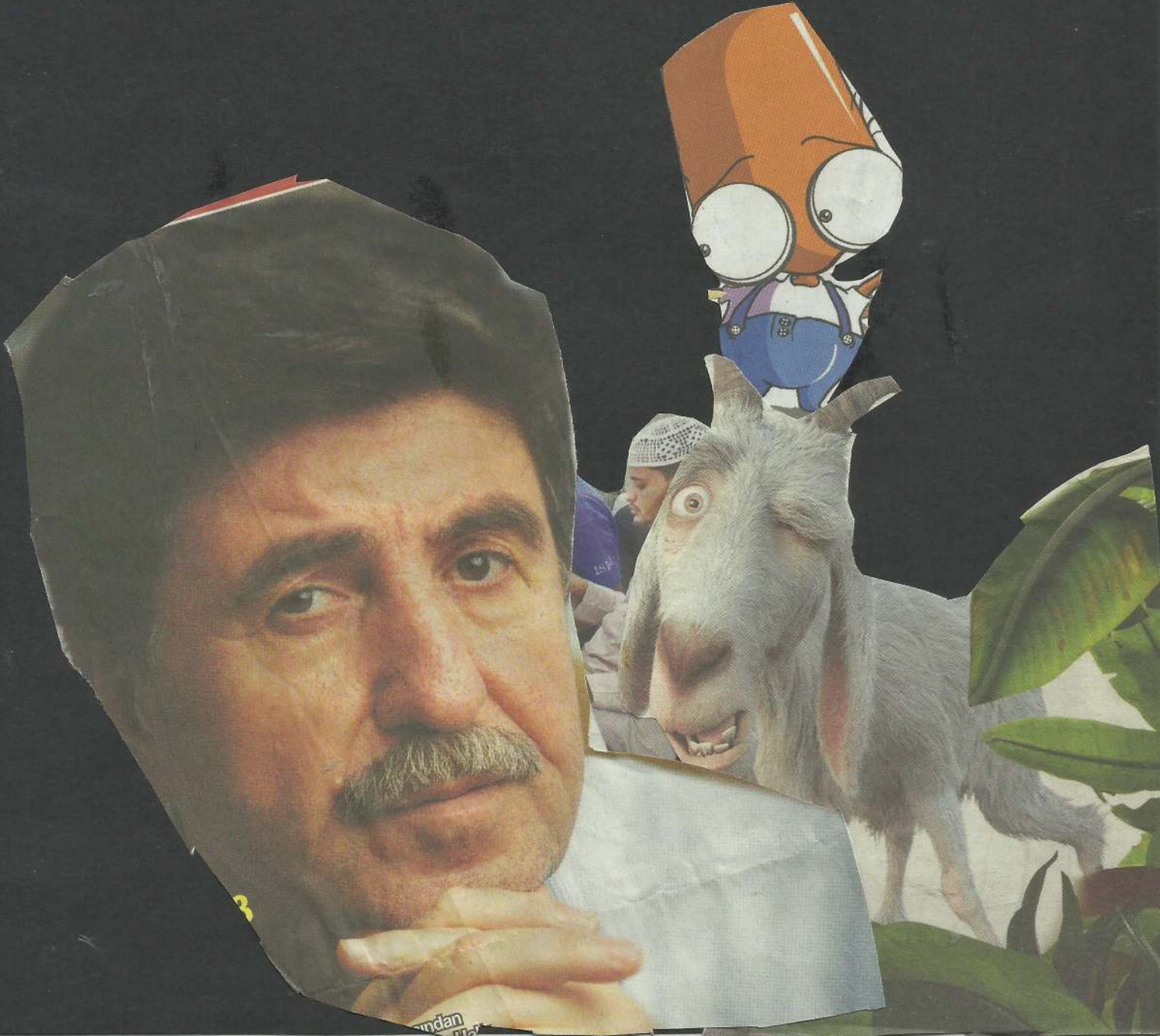
"İyi iş çıkardın dedektif. Eline sağlık" diyor bodur adam ve cavcaklı gözlerindeki heyecan, uzun süredir beklediği terfiye çok yakınlaştığının sinyalini veriyor.

Feza, ruhunun ve kimliğinin ait olduğu bürokratik ibişlerle koğuştan çıkıyor. Tercan göte geldiğini kabullenemiyor. Sulanmış gözlerindeki nefreti sadece mırıldanarak kusabiliyor: "Seni sinsi pezevenk".

Feza, görevini tamamlayıp koğuştan çıkıyor. Koridorda yürürken üç haftalık sakalını kaşıyor.

Hiç bana bakmayın. Feza'nın böylesine bir canbaz olabileceğine hiç ihtimal vermemiştim.

VOLKAN YALÇIN

diye bir şey bilmiyorum

EMRE VARİŞLİ

altı
kırk
beş
şiiir
serisi
#18

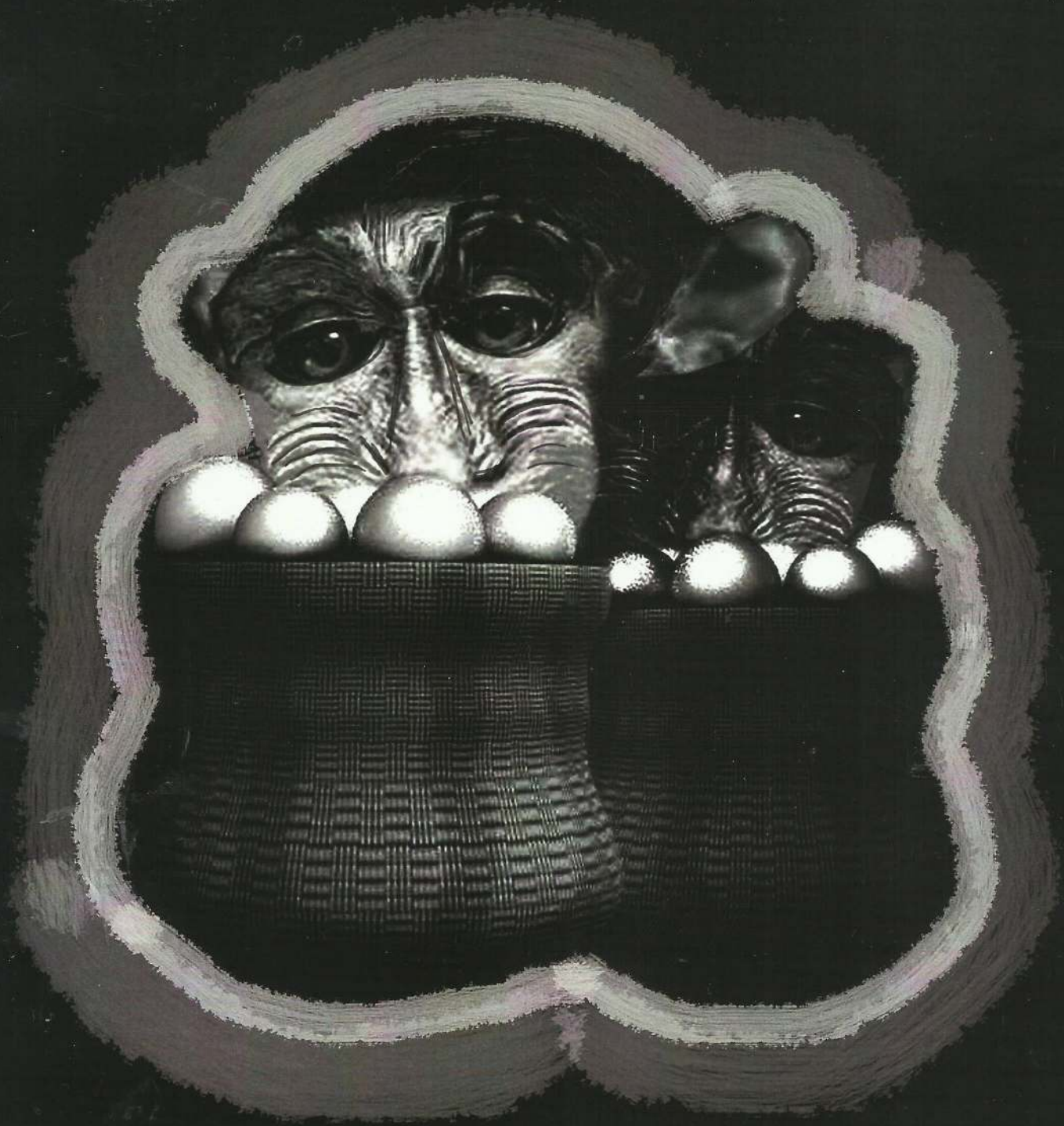
(Diyanet onaylı) Varışlı'nın son ahlaki manifestosu

Salih amelli evlatlar nasıl yetiştirilir?

Ahir zamanlarda kalbi temiz tutmak mümkün müdür?

Özgüvenin şifreleri nelerdir?

KİTAPÇILARDA!

ÖFKEDEN
KASTIN?

GREJ